

תמונת השבוע

כשר למהדרין: תעודת הרבנות, קופסאות של בשר כשר ושעוני "טיטו" שייצאים בבית המכס בחיפה אחרי התגלותם (ראה מדור פשעים).

שבעת הימים

אורי אבנר

האסמכתא של בן-גוריון

"לאיש מבין 105 המסתננים שגורשו מאברגוש לא היתה אסמכתא להישאר במדינת ישראל!" אמר מר בן-גוריון בויכוח על מיבצע הסריקה בכפר. זה משפט קלאסי. ראוי הוא שייזכר.

אסמכתא! מה לא תעשה המדינה בגלל האסמכתא? מה כוחם של ההגיון. השכל הישר, הרגש האנושי מול מפלצת-אימים ניירית זו?

בשעה שעוני מלחמה עולמית נע-רמים באופק מעונינים אנחנו יותר מב-כל שעה אחרת בשלום עם שכנינו. בלעדי שלום זה יהיה המורח התיכון שדהיקרב למעצמות הזרות, ונגוע, מן הסתם, ברעב ("העולם הזה" 664).

מהו הגשר לשלום? אותם הערבים (הר"ב) בים בסתר, המעטים בגלוי המבינים את הצורך בו. הסמל לכל הערבים הי-אלה: הכפר אברגוש.

כגיטסה ראשונה לעידוד כחות ה-שלום (והרי אצלנו יש לגיסטות ערך רב עד אין ערוך מכל ההצהרות המ-נוסחות) יכלה הממשלה להציג לעיני העולם הערבי דוגמה מאירה: להכריז כי אברגוש יהיה הכפר היחיד אשר לבני משפחותיו מותר לחזור לבתיהם (שהגברים נשארו בהם בימי הקרבות). הדבר היה מכה גלים: יודעים היהו-דים להעריך את יידיהם. משמע שכדאי אולי להיות ליידיים.

אלא מה? היתה חסרה האסמכתא. לכן הקיפו חיילים ושוטרים את הכפר עם שחר (האין זה מזכיר משהו?) בכדי לשלוח את הנשים והילדים חזרה אל מעבר לגבול, בצרופ הודעה: כך ייעשה לאיש אשר מדינת ישראל רוצה ביקרו!

היוד! הריבנות הלאומית שלנו ניצלה ואתה גם "הקו" הבן-גוריוני. אבל מה בנוגע לשלום, אנושות, ו-בטחון?

ריבוי טבעי - ובטחון

כבר הודענו ("העולם הזה" 664) כי הגוש הדתי עומד לצאת בהתקפה כללית למען הריבוי הטבעי ונגד חוקי יות האמצעים למניעת ההריון. לכאורה נאה הם דורשים. כיצד נעמוד מול המ-בול הערבי ללא ילודה גדולה? כמה נמלא את גודוד צבא-ההגנה בעוד 18 שנה?

אלא שכל אלה דברי-הבל. הימים בהם קבע מספר החיילים את גורל המל-חמה חלפו מזמן. לא המספר קובע - קובעת הרמה התרבותית והטכנית. צבא-ההגנה עמד מול צבאות הערבים בודאי לא הודות לעדיפות מספרית (שלא היתה לו) אלא הודות לרמה הגבוהה יותר של החברה העברית והאדם העברי.

משפחה המגדלת תריסר ילד ואין באפשרותה לתנך כראוי אף אחד מהם, ומשפחה המגדלת רק שני בנים אך נותנת להם מנוח בשפע וחינוך גבוה - מי עדיפה מבחינת המדינה? זו המ-גדלת בנים מעטים אך מפותחים יותר.

500 מליון סינים מזרעב לא יצחו (לבדם) 150 מליון אמריקאים המייצרים פצצות אטומיות (הודות לרמת-מחיתם הגבוהה יותר). זה ברור גם להדיוט. אלא שההגיון הצלול ביותר אין בכוחו לעמוד מול אמונות-הבל, שהיה להן יסוד לפנים, בימי החרב והקשה, אך שרכשו לעצמן בינתיים חזקה כמעט דתית על המוחות.

לא מספר הבנים קובע את גורל המדינה. קובע מספר הבנים הרוכשים השכלה גבוהה וליכונות, המקבלים מנוח כדי לפתח את גופם, והווכים בחינוך אמתי של האופי. מבחינה זו אין המאזן שלנו חיובי ביותר.

על נושאים ספורטיביים. יתכן שהציו-רים עצמם כבר אושרו ואף על פי כן ברצוננו למסור למר רמזו שורה של מוטיבים שהקהל אינו רוצה לראות על הבוליים החדשים: (1) שלד של מת-גושש מתיוון מימי המכבים; (2) דיס-קוס מעופף מימי מתושלח; (3) מוט של קפיצה לגובה שנתגלה בחפירות בחרבת מוש-בערף; (4) יודיעות אחרו-נות... כמקצוע הטוב בארץ היה יכול להחשב המקצועי, שהיה מאחד בתוכו את מידת עמלו של הפקיד הממ-שלתי, את הכנסותיו של הנהג, ואת החיפשה השנתית של המורה. ("מעריב").. קטטה פרצה בשבת שעברה בשעת תחרות כדורגל באיצטוד בין קבוצת כדור-רגל של מכבי תל-אביב לקבוצת מכבי בבאר-שבע. שבע משחקני קבוצת באר-שבע נפצעו קל, נחבשו במקום וחזרו לבאר שבע. ("חרות")... המשטרה מודו-עה את הפרט הבא ביומנה: יהודה קיש ציינסקי של העדרו הודיעו בתאריך 12.1.50, חזר לביתו. נתברר כי בעת היעדרו ביקר בכפרים ("חרות").. יצרני הסרטים הנוריים בהוליווד מת-ערכים במלחמת המזרח-הרחיק ללא בזבוז זמן. ביום השלישי לאחר שפרצה המלחמה הוגשו למשרד לרי-שום שמות סרטים, חמש תביעות לשי-מוש בשמות הבאים לסרטים שטרם הוסרטו: "קוראיה", "דרום קוראיה", "משבר בקוראיה", וכן "פורמוזה" ו"הר-דויסין" שאר ארצות אסיה בתור... הסוציאליסטים בבלגיה קונים את כל המשרוקיות שאפשר להשיג כדי להי-ביע בעזרתן את מחאתם כשהמלך ליאו פולד הגולה יחזור לבירת בלגיה... משרד חדש הוקם בקריה ושמו: "מש-רד וו". משרד "מסחר ותעשייה" היה שמו קודם. במסחר אינו מרבה לעסוק, אף בתעשייה אין ידו רכה ביותר, נשאר רק ה"ו", המחר מסחר ותעשייה. ("ה-ארץ")... מעשה ביהודי שקנה דג מלוח, שהחננוני עטפו בנייר. בבואו הבני-תה ראה שנייר העטיפה אינו אלא גליון טופס של שפנסק והוי כשהוא בשלמותו, מעמוד 3 ועד עמוד 10. ללא כל שגיאות דפוס ושבושי הדפסה. חסרה רק העטיפה הכחולה וחימתו של שר הפנים... כנראה שהחותרת "למטרות שונות" בעמוד 9 שבפנסק הנהוי כוללת גם שמוש לעטיפת דג מלוח. ("הצופה").

מתעוררת גם ביחס לחסינות. חברי הכנסת מחוסנים (כלומר: מוגנים מת-ביעות משפטיות על הוצאת דיבה וה-אשמות פליליות) בפני מעשים שעשו ודברים שדיברו בכנסת עצמה. אחרת לא יוכלו למלא תפקידם ללא פחד מפני הממשלה. אך אם מחר יעליל חבר-כנסת עלילות זדוניות על אדם פרטי - האם יהיה מוגן מפני החוק?

האמנם נישא חבר-כנסת מעל לה"ה מון הפשוט" (ששלח אותו לכנסת)?

נשואין בלי רב

מר ראובן לינדסי, כוהן עדת המ-טבלים בירושלים, מנהל את עסקיה ה-רוחניים של עדה דתית המונה רק כמה מאות נפשות. לפי מספר הזוגות שה-שיא צריכה עדה זו להיות שטופה בפולגמיה. אלא שרוב הזוגות שביקשו את כבוד הכותן לבצע את הטכס לא היו נוצרים כלל, כי אם יהודים טהו-רים או זוגות "מעורבים".

מה הענין? בארץ עוד קיים חוק (מימי התורכים) הממיר רק לכהנידת מוסמכים לבצע טכסי נשואים. אין בא-רק אפשרות מעשית להינשא נישואין אורחיים בפני פקיד ממשלתי. אם יר-צה איש הרשום כיהודי לשאת אשה מהעדה הקונפוציאנית, למשל, יצטרך אחד משני הנאהבים להמיר את דתו - או לוותר על הטכס.

אין ספק שזוגות רבים (ולא רק זוגות חרדים במיוחד) אינם רוצים ל-וותר על טכס דתי. אולם חוק המחייב גם בלתי-דתיים לעבור טכס זה - יתר על כן: חוק השואף לקיים את קללת המחיצות העדתיות (או הגזעיות) בין תושבי הארץ - חוק זה יביא לידי אבסורדים גדולים. מעשהו של כבוד הכותן (שבלי ספק כחונתו אנושית גרי-דא) בא רק להפגין כי יש צורך בני-שואין אורחיים.

זו ארצנו

כדי לעשות נפשות לעצומה לאסור הנשק האטומי, הציג בעל חנות לצעצועים בירושלים בחלון הראווה רשימה של אנשי רוח אשר חתמו על העצומה. באותו חלון ראוה מוצגת, בהבלטה יתירה, גם - מכונת יריה. "גירוסלם פוסט"... נתבשרנו, כי לרגל המכבייה השלישית יזכה אותנו דואר ישראל בסדרה של בולים חדשים

יתקדש ויתגדל - רבוננו הסקנדל

(עתונאי אנגלי בא לישראל לבקש שערויות, ונתאכזב - מתוך העתונות)

יש יורים ברזונים ותוקעים בכרסם יש צדים בפרצות אריות רבי הוד; אף אנגלי. כתבו של צהון מפרסם. הופיע אלינו סקנדלים ללכוד.

הוא חקר ודך במקומות מחשפים; הוא עבר ובלש בעשן מרוחים; הוא פשפש בקריה אף מאוס לא גלה. -

אף לא שרוף מתחוני נצרת-מקהלה.

הוא שאל: אי זדים מנפצי קדקדים? אי רוצחים, גנבים, ופשוט שודדים אי גברות המוכרות את גופן בקמרון? וצנו לו - אינם. בא עד נפש מימון.

פנשתי. ואמר: "הנשים כאן (נולות) מתעסקות בפוליטיקה. לא ברכילות. אנכי מאקוב מדכא ואמלל. אין סקנדלים. וזה לעצמו הוא סקנדל!"

ואמרתי: "קלגה, קף אל תדאב. אל תתור בפנה התקרב ותקשב. ותנוס דצמך. בין שוכני זה תתור סקנדלים צפים כמטוסי מטאר.

מחירי העשון הצלו - סקנדל. רשיונות תיבוא הגבלו - סקנדל. המסים הם פשוט תוצעה - סקנדל. בתי גלקסה לצבא - סקנדל."

והוספתי: "הפשת תמיד במסתור. אף אצלנו סקנדל מחיב את האור. מכל בית ורחוב הוא זועק פרמה פי הוא נכס נקבד בין נכסי האמה."

יסעיהו לוט.

אנשים מחוסנים

היכן מקומו של חבר-כנסת? יש הסבורים - בכנסת. הרי משל-מים לו משכורת (לא רעה כל-כך) למען יאזין לנאומים משעממים וישעמם אח-רים בנאומיו, יטיה מלים גסות בפני יריביו וירים את ידו כשמפלגתו תצוה עליו להרימה.

אלא שיש צירים שהכנסת אינה מספקת את יצר-פעילותם. אלה מצאו להם התעסקות נוספת: הטרדת פקיד-ממשלה (עסקים) במשאלות פרטיות וצברויות, שתדלנות למען מוסד פלוגי ואדם אלמוני.

התוצאה: פרוטקציה בקנה מידה דתב. מפלגות (שיש להן חברים בכנסת) משיגות לעצמן ולחבריהן רשיונות ו-זכוונות (וגם אספקה) אשר אנשים פרטיים עוד אינם יכולים לחלום עליהם. זה בנוגע להגינות. ואולם השאלה